

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenemai ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Delniško društvo

„Narodna tiskarna“

ima 26. t. m. ob 7. uri zvečer
sejo upravnega odbora,

27. t. m. ob 10. uri dopoldne

pa ima

občni zbor sejo,

ki ima sledeči

Dnevni red:

1. Bilanca delniškega društva „Narodne tiskarne“ leta 1876.
2. Predlog, da se pri delnicah odpiše 40 %.
3. Volitev novega upravnega odbora.
4. Volitev pregledovalnega odbora.
5. Posamezni nasveti.

§. 15. pravil društva „Narodne tiskarne“ se glasi: Vsaka delnica daje lastniku pravico glasu v obnem zboru. Kdor sam ne glasuje, sme pooblastiti družega delničarja; vendar nobeden delničar ne more imeti več ko 20 glasov, niti na podlagi svojih delnic, niti kot pooblaščenec drugih delničarjev.

Zene smejo glasovati po pooblaščenih, oskrbovanci in juristične osebe po svojih postavnih, oziroma pravilno postavljenih zastopnikih, če ti tudi sami niso delničarji.

§. 16. Kdor v obnem zboru hoče glasovati, mora svojo delnico, oziroma začasni list vsaj pet dni pred obnim zborom v društveno blagajnico uložiti.

Ruska himna.

Iz Zagreba imajo časopisi od četrtka obširne telegrame o velikem slavju, s katerim je hrvatski narod sprejel nadvojvoda Albrehta, kakor prvega uda naše cesarjeve hiše in prvega avstrijskega vojaka, pa tudi

kakor prijatelja Slovanom in Rusije in osvojenja južnoslovanskih naših bratov. Načelniki vseh oblastnij, ves občinski zbor, vsa društva, vsi stanovi, ves narod je živio-klical onemu udu naše cesarske rodovine, kateremu se imamo po obnem mnenji in preverjeni mi avstrijski Slovanje zahvaliti, da nas vse Avstrijce niso Magjari in nemški ustavoverci potisnili na stran gnjile Turčije in v nesrečen, za nas smrtonosen boj zoper bratovsko in velikodušno Rusijo. Svečanost zagrebška je, po besedah samih hrvatskih časnikov, imela le to misel in zahvalnost hrvatskega naroda izraziti.

Kakor to mora veseliti vsacega pravega Avstrijca, tako more zlasti vsacega avstrijskega Slovana. Ne vesele se tega samo protivniki naše monarhije in pa protivniki pravičnosti do Slovanov. Zlasti pa se ti poslednji jeze na Hrvate zavoljo tega, da so se „drznili“ z rusko himno nadvojvodo pozdraviti. Ti nemškutarji, katerim je vse slovansko, zlasti pa še rusko, da si neznano, vendar hudo zamrzelo, so tako breztaktni in smeli, da si upajo celo tam svojo nepoklicano in drzno ter nepošteno in sumnjičavo sodbo izrekati, kjer soditi niso niti sposobni.

Nam se zdi neznansko arogantno, če se ti nemškutarji prisiljenci in Magjari izpodtikajo nad rusko himno, nad pesnijo, s katero slavi velik in nam 16 milijonnim avstrijskim Slovanom soroden narod svojega plemenitega carja, ki je prijatelj našemu cesarju in prav poseben prijatelj in odlikovatelj nadvojvode Albrehta.

Nemškutarjem in Magjarom je, to se ve da, ruska himna samo za to zoperna, ker je slovanska. Ko bi pruska in nemška bila, onda bi se ne izpodtikali ob njo.

Ali ravno ta slavni sprejem nadvojvode

Albrehta, prijatelja Slovanov in ravnopravnosti v državi našej na Hrvatskem, koder je zadnje dni hodil, govori našim sovražnikom uže denes naprej, da minevajo dnevi, ko se je moglo in smelo prezirati vse kar je slovansko, samo za to, ker je bilo slovansko. Vreme nastopa, ko se bode moralo nehati zaničevanje naše in naših slovanskih bratov narodnosti in pravičnih naravnih terjatev, ki iz nje izvirajo.

Neumno blebetanje in babja, perfidna politika je tedaj, če organ naših nemškutarjev „Laib. Tagbl.“ predsinočnem piše: die Extase für die Sache Russlands, richtiger für den Panslavismus, hat in den Spalten unserer nationalen Blätter bereits bedenkliche Formen angenommen,“ ter kriči in nas denuncira, da smo uže veleizdajci, ker močno simpatiziramo za brate svoje Ruse, a ne za Turke, kakor on. Ko bi ta nemškurski butelj vprašan bil, kaj si prav za prav misli pod „panslavizmom“, gotovo bi se izkazalo, da sam ne ve. Njemu je Slovan biti greh, Nemec biti zasluga in patrijotizem; kdor je Slovan in nij postal renegat, ta je tem patronom panslavist. Mi Slovanje pa bomo v Avstriji še dokazali, da se more biti pošten avstrijski patrijot in se vendar poje iz celega srca: „Bože carja hrani“ — glej leto 1848, ko je Avstrijo rešil Slovan.

Vojska.

Rumunija je odkrito začela vojsko s Turčijo, kot zaveznica Rusije. Streljanje Turkov iz Vidina na Kalafat in odgovor rumunskih kanonov je vojno napovedalo, iz katere bode Rumunija izšla kot neodvisna država in najbrž tudi kot — nova kraljevina. V nedeljskem rumunskem uradnem listu

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Drugi del.

Osmo poglavje.

(Dalje.)

Komaj trenotek je sedela tako, kar jo je prestrašil tih šum. Zmislila se je na klopotače ter je skočila po konci. Ker pa je slišala nekaj, kot tiho sopenje, ozrla se je na isto stran; in le par stopinj od sebe je zapazila moža ležati, ki je najbrže spal. Previdno se mu je bližala in predno ga je videla v lice, kazali so mu njegovi dolgi sivkasti kodri in velik slammnik, da je bil gospod Filip. Dremal je, ali vsaj zdelo se jej je, da dremlje: njegova glava je počivala na komolci, oči so bile zaprte in vsa njegova postava je izrazovala po-

polni mir. Jerica je mirno stala, ter ga je gledala. Mej tem se je hipoma premenil njegov obraz. Mirnost se je umaknila onej otožnosti, ki je bilo s prva izbudilo njeno sočutje. Ustne so se mu gibale in govoril ali tembolj klical je v sanjah: „Ne! ne! ne!“ in vsakrat, ko je ponovil to besedo, naglašal jo je močnejše in strastnejše. Potem je nagloma položil roko črez glavo, ter jo je polagoma pustil pasti na tla in ko je razdraženost izginila raz njegovega obraza, šepetal je gole besede: „O, ljuba!“ prav tako, kot bi to storil truden otrok, kadar položi glavo materi v naročje.

Jerica je bila globoko ginjena. Pozabila je, da je bil tujec, videla je le trpečega. Muha se je vsedla na njegovo lepo jasno čelo; Jerica se je pripognila in je zapodila mrčes; ko pa je to storila, padla je solza na njegovo lice.

Mirno se je probudil in le zganil ne. Pogledal je devojko, ki se je v zadregi prestra-

šila in hotela oditi, v lice in na komolec oprt jo je prijel za roko, ter jo ustavil. Trenotek jo je gledal, toda spregovoril nij; potem pa je rekel resnobno: „Dete drago! ali se je ta solza zarad mene vam utrnila?“

Odgovorila je le z očmi, ki so se še vedno svetile rose pomilovanja.

„Zdi se mi,“ rekel je, „in iz celega srca se vam zahvalim za to! A nikdar več ne objokujte tujca; bridkosti boste dovelj imeli, kadar boste toliko stari, kot jaz.“

„Ko bi uže ne bila trpela bridkosti,“ rekla je Jerica, „ne vedela bi, kaj se pravi imeti z drugimi usmiljenje, ko bi ne bila uže tolikokrat objokovala sama sebe, ne bi sedaj objokovala vas.“

„Vi ste vendar srečni?“

„Da.“

„Nekateri lahko pozabijo minolost.“

„Jaz je nijsem pozabila.“

se razglša knežev dekret, ki pravi, da knez stopa na čelo rumunske vojske; dalje se oglašajo tudi imenovanja poveljnikov raznih oddelkov, divizij, brigad in udov generalnega štaba. Rumunska vojska bode delovala kot desno krilo ruske, in jej bode še pridejan ruski vojni oddelek.

Na Donavi in v Aziji so priprave že tako daleč prišle, da smemo zdaj vsak dan važnejših sokobov in večjih podvzetij od strani Rusov pričakovati, ki bodo na slavo in korist velike in blage stvari, ki jo vrše slavjanski bratje naši.

Poročila so denes po raznih telegramih še sledeča:

Z Dunaja 11. maja. „Pol. Corr.“ poroča iz Bukreša: Včeraj je bil pet ur dolg boj mej rumunsko baterijo pri Oltenici in turško baterijo pri Turtukaji, katero mesto je bilo tako sestreljano in užgano, da je dvakrat belo zastavo pomolilo. Po noči so potem Turki svoje baterije nazaj pomaknili. (Torej že rumunska vojska ima boljše kanone in strelce nego turška). Turki, pravi bukreško poročilo dalje, ne nehajo bark jemati iz rumunskih odprtih luk in zapaljevajo one, ki nečejo same na turški breg voziti. Tako vojujejo le še razbojniki.

Z Dunaja 10. maja „Pol. Corr.“ javlja: 300 kozakov je denes zjutraj iz Brailova prepeljalo se čez Donavo v Ghiacet in trčilo s bašibozuki skupaj; začel se je živahen boj, do poludne nevažen; na obeh straneh mrtvi in ranjeni.

Iz Peterburga 9. maja. Rusi so posedli Kagysman brez boja.

Iz Tiflisa 9. maja. Na severo-zapadu od Karsa je trčila ruska ogledovalna četa na turško vojsko. Začel se je živ boj. Turki so imeli veliko izgube, Rusi malo.

„Ruski Invalid“, organ ruskega vojnega ministerstva, piše: Začetek vojske je napotil neke fanatike, da so zanetili upor mej Čečenci. Ko se je izvedelo, da se je naredila vstaška četa, broječa kakih 500 mož, napadel jo je polkovnik Nurid z vojsko, ki jo ima zbrano pri Erzenomu, pri Majartupu jo je razkropil in pobil 99 vstašev, 250 pa je bilo ranjenih. Na naši strani je palo troje mož, najrajst pa je ranjenih.

„Praviteljstvenij Vjestnik“ pa poroča sledeče telegrame glavnega poveljnika iz Kišinjeva od 7. maja: Vse ide dobro. Vojna se brez ovir premika. Turki ne začenjajo ni-

česa. Zdravstveno stanje vojakov je izvrstno. — 6. maja sem nadzoroval vojsko in dela v Galaci, Brailovu in Reni. Zelo sem zadovoljen z vsem. Ko sem bil v Brailovi navzoč, včeraj o petih po polu dne, začelo je pet turških monitorjev ogenj, pa so ga zopet nehali.

ko 15 strelcev ni imelo nobenega uspeha. Z nasprotnega brega, iz vasi Gehit, streljali so nekateri Čerkesi brez uspeha. Izgube nij nobene. Naše baterije niti odgovorile nijso.

Iz Tiflisa se javlja 7. t. m.: Glavne sile aktivnega kora so preiskavale okolico pri Karsu. Jedno kavalerijsko kolono se je proti Kagysmanu vodilo. Eno oddeljenje iz Ahaltča se bliža Ardahanu, iz Erivana Diadinu. Vojsko povsod, ne le krščansko, nego i muhamedansko prebivalstvo prijazno sprejema. Vjeti Turki so veseli, da so rešeni iz strašnega položaja, v katerem se nahajajo turške vojne čete.

Iz Aleksandropola se javlja 7. t. m.: Eden oddelek konjice ruskih glavnih sil je preiskaval Meliken, Tapudjik, Tohakmur. General Devel je včeraj tik pri Ardahanu rekognosciral. General Tergukasov se bliža Diadinu.

Iz Usurge ta se javlja taisti dan: Čete rijonskega oddelka so šle včeraj po provijant nedaleč od Turuk-Su. Turki so ostali v svojih pozicijah za reko Kintriši in furaže nijso motili. Turški monitorji še vedno ob morskeji obali križajo sem ter tja, ter včasih streljajo na-nje.

Iz Bukreša se javlja 9. t. m.: Včeraj zvečer nastreljavali so Turki iz Izačke samostan Teraponte, kateri so Rusi leta 1828 sezidali na spomin pri Satunovem. Turki so samostan razdrli, poslopja zažgali. Rusom so eden top demontirali in enega moža ubili.

Taistega dne se iz Bukreša javlja, da so Turki iz Vidina, Rumunci pa iz Kalafata začeli hudo streljanje, ki se je stoprav na noč končalo. Kasarno in colno poslopje v Kalafatu so razdrli, cerkev poškodovali. Rumunci so Vidin zapalili. Turki so tudi denes zjutraj streljali, ali Rumuni se zato nijso zmenili.

Trgovinski nasledki blokade na spodnji Donavi

so se jeli že kazati, in to nikakor ne na škodo avstrijske trgovine, če tudi so ob času, ko je nadpoveljnik ruske vojske naznanil, da nobena ladija ne sme po spodnji Donavi ne gori ne doli, vpili dunajski

in magjarski časniki, kako velika škoda se godi s tem avstrijskeji trgovini. Zatvorenje te vožne ceste je zaprlo angleškeji trgovini pot v Rumunijo, in tamošnji trgovci so se zopet obrnili v sosednjo Avstrijo.

Tako poročajo dunajski časniki, da so nakupili rumunski trgovci veliko železnega blaga pri severno-ogerskih fabrikah, in da se je Rusija, katera potrebuje za transport provijanta in vojnega orodja obilo voz, spomnila „nekdanjega svojega producenta“ in je naročila v Avstriji — pri Ringhoferju v Pragi — več sto tovarnih voz.

Kar niti draga dunajska razstava leta 1873. leta, niti drugi umetni pripomočki, n. pr. podpora iz državnega zaklada i. t. d. nijso prouzročili, da bi namreč zboljšali žalostno stanje avstrijsko-ogerske industrije, katera nij mogla konkurirati z angleško niti v lastnej domovini, to je v enem hipu izvršila blokada spodnje Donave s tem, da je zaprla pot angleškemu blagu v kraje, katere bi lahko domeno avstrijske industrije imenovali.

Navedena naročila so pa le začetek trajnega zboljšanja; ker rumunski trgovci bodo navezani še na dalje na nas, Rusija bode tudi rajša naročevala v Avstriji, nego v protivnej jej Angliji, in tema se mora pridružiti poštena Srbija in druge neodvisne balkanske dežele. Tako je upati, da v naši domovini ne bode več praznovalo toliko delavnih rok, in državi ne bode treba iz svojega žepa rediti tisoče stradajočih delavcev.

Da to nijso prazne teoretične sanjarije, temu je porok zgodovina zadnje krimske vojske.

V teku te vojske in pozneje so dunajski trgovci svoje blago za dober denar prodajali balkanskim narodom, in tudi ruski vojaki so radi in obilo kupovali naše izdelke, da, avstrijsko ime je imelo tedaj na Balkanu toliko veljave, da so francoski, osobito pa prebri-sani angleški trgovci svoje blago pošiljali na Dunaj in od tod na balkanski poluotok, ali so ga vsaj proglašali za „dunajsko blago“.

Angležem se je sicer po velikem trudu posrečilo, do cela spodriniti Avstrijo — a zdaj je prišel čas za nas, pridobiti te dežele avstrijskeji trgovini in glavni nalog avstrijske politike je ta, ohraniti te pozicije, in ker je dobro materialno stanje kupca prvi pogoj razvoju produkcije, z vsemi močmi delati na to, da se zboljša žalostno stanje, v katero je tur-

(Dalje v prilogi.)

„Bridkosti otročje ne pomenijo dosta, in vi ste komaj starejši od otroka.“

„Jaz nijsem bila nikdar otrok,“ rekla je Jerica.

„Čudovita devotka!“ rekel je tujec sam za-se. „Kaj se nočete za trenotek vستي k meni in govoriti z menoj?“

Jerica se je obotavljala.

„Ne odbite mi tega. Star mož sem in jako nedolžen. Vsedit se pod drevo in povejte mi, kaj mislite o razgledu.“

Jerica se je pri srci smehljala, da je sam tako star mož in da jo je imenoval otroka. A star ali mlad, mikalo je nij, da bi se ga bala ali mu odbila prošnjo. Vsedla se je. Sam se je vsedel poleg nje, a za par trenutkov nij spregovoril niti o razgledu, niti o ničem drugem. Potem pa se je hipoma obrnil k njej rekoč:

„Vi tedaj še nijste nikdar bili nesrečni svoje žive dni?“

„Nikdar!“ vskliknila je Jerica. „O, da; često.“

„A nikdar ne dolgo?“

„O da; spominjam se dolgih let, katere mi je bila sreča nekaj, o čemer se mi še sanjalo nij.“

„A nazadnje je prišla pomoč. Kaj pa vi mislite o onih, katerim ne pride nikdar pomoč?“

„Dovolj poznam britkosti, da jih pomilujem in želim, da bi jim mogla pomoči.“

„Kaj pa morete storiti za te?“

„Za nje upati, za nje moliti,“ rekla je Jerica vsa ginjena.

„A če ti ne upajo ničesar več? če molitev ne more nikakor vplivati na nje?“

„Takih ljudij nij na svetu,“ rekla je Jerica določno.

„Ali vidite,“ vprašal je gospod Filip, „to zagrinjalo oblakov, ki sedaj zakriva zemljo?“

Enako zakriva marsikatero srce taka neprehodna temota.“

„A solnce se blišči svitlo nad oblaki,“ rekla je Jerica.

„Nad oblaki, da, nad oblaki; a kaj to pomaga onim, ki ga ne vidijo?“

„Časih je strma in trudapolna steza, ki pelje na gorski vrhunec; a potniku je obilo povrnjen ves trud, kajti pripelje ga nad oblake,“ odgovorila je Jerica vsa navdušena.

„Redki najdejo stezo, ki tako visoko drži,“ odvrnil je klaverni tovariš, „in kateri jo najdejo, ne morejo dolgo živeti v takih višavah. Spustiti se morajo z višave in zopet bivati mej veliko čredo, zopet se boriti z grdobijo, zlobo, hudobijo, krvoločnostjo, gostejši oblaki zakrivajo njih glave, in zakopani so v dvakrat večo temoto, ko poprej.“

„A gledali so krasoto; sedaj vedo, da solnce gori sveti in upajo, da bode nazadnje prešinilo temoto. Glejte! glejte!“ rekla je in

ška krutost pripravila te uboge narode, nikdar pa ovirati naroda, kateri je pripravljen v isti namen prelivati kri svojih sinov.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 9. maja. [Izv. dop.]

Volila se je regnikolarna deputacija, katera se ima z ogersko enako deputacijo pogoditi zaradi doneskov obeh držav za skupne stroške. Levica sê starim intrigantom Herbstom na čelu nikakor nij hotela privoliti, da bi v tej deputaciji bila opozicija zastopana po dveh poslancih, enemu izmed Poljakov, enemu pa iz kluba desnega centra. Vrivati se je hotel namreč tudi „Trinkgelder“-mož Giskra, a tapot je propadel, ker mnogo ustavovernih poslancev iz centra in napredne strani nij hotela za njega glasovati. Sploh pa so bili glasovi zelo razcepljeni in niti jeden priporočenih nij dobil vseh oddanih 224 glasov. Izvoljenih je 8 ustavovercev, mej temi jih je 6 iz češko-moravskih nemških poslancev, potem grof Hohenwart in Groholski, Giskra pa je ostal v manjšini.

Izvoljeni so tedaj vsi odbori, ki imajo dogotoviti postave o novej nagodbi z Ogorsko. Ali pa se bode res nagodba uže letos sklenila, še nij gotovo. Najbrže bode dozdej veljavna nagodba na eno ali dve leti provizorično podaljšana. Po binkošti pridejo vladni predlogi o reformi direktnega davka in uvedanja personalnega prihodninskega davka na posvetovanje, potem še le nagodba z Ogorsko.

Katoliško-slovanski glasi o papeži Piji IX. in Rusiji.

V zadnjem listu smo citirali, kako sodi glavni češki in vladajoče hrvatske stranke organ o zadnji papeževe alukuciji. Naj denes svojim bralcem podamo brez komentara, kako sodi glavni organ hrvatske narodne opozicije „Primorac“ o tem. On piše:

„No sve nemože u katoličkom svijetu probuditi pozornosti, što ju probudi govor papin, rečen ovih dana nekomu savojskomu poslanstvu. Mi bi taj govor najradje zašutili, no pošto o njem progovoriše jurve nepovoljno nekoji hrvatski listovi, a čovjek opet nemože, kad pukne razpra, zatajiti svoje osvjedočenje, red je, da se i mi na nj osvrnemo. Pošto već od dvie godine dana motrimo u katoličkih listovih tu protuslavensku struju, to nas

oči so se jej bliščale navdušenosti, s katero je govorila, „ravno sedaj se dele najgostejši oblaki, kmalu bode solnce obsevalo vso dolino!“

Govorivši je kazala na širok pretrg, ki se je polagoma razširjal, ker so se dosedaj gosti oblaki na obeh straneh umikali; obrnila se je k tujcu, da bi videla, ali je zapazil spremembo. A mirni obraz se je smehljal, ter nij opazoval krasnega prizora prirode v daljavi, temveč opazoval je prizor tik sebe. V srce ginjen je zrl v mlado in navdušeno čestiteljico vsega lepega in resničnega. Ko je opazoval njeno lice in njegovo pomežkovanje, videl se je, kot bi se bil tako popolnem izpozabil samega sebe, da se je Jerica obrnila proč, ter črez malo prenehala govoriti, misleča, da ne posluša njenih besed, ampak je po svojej navadi zopet ves razmišljen in raztresen. Kar je rekel:

„Nadaljujte vendar, srečno dete! Učite me, če vam je mogoče, gledati svet v lepi pisani obleki, ki jo nosi v vaših očeh; učite

nije sadržaj rečenoga govora iznenadio; pače njegov neizravan ton kao da je donekle htjeo poštediti čuvstva tolikih slavenskih katoličkih naroda. Ali je rt toga govora tako naperen proti pravoslavnoj Ruskoj, dočim ni jednom rieči nit pohvaljuje sam pokret, nit osudjuje nečuvstvo varvarstvo proklete turske vlade. O Ruskoj veli papa, da je to razkolnička vlast, koja nesmiljeno progoni katolike po Ruskoj, te se ni danas neokani tih nedjela, pa ju upozoruje, da desnica božje pravde tišti nad njom. Značilo bi drva u šumu nositi, da mi stanemo danas osudjivati ta progonsva, koja toliko krat osudismo in ožigovasmu. Poljaci su uz Irce onaj narod, koj misli, da ima najsvitlijih naslova na priznanje katoličke glave, pošto su oba ova naroda protipili najviše progona od englezke i ruske vlasti. No već O' Connel, taj orijaški i zbilja divni patrijot irski, izrekao je jednom načelo, koje će svaki katolik usvojiti, naime kad je rekao: „Iz Rima šaljte nam teologije, koliko hoćete, ali politike nikakove.“ U interesu dakle svoga naroda, pa u dobro shvaćenom interesu samo katoličke vjere i crkve tražio je O' Connel, da se njegovo irsko pitanje nebrka s pitanjem katoličke vjere, jer će to objema naškoditi.

„Papa će se bit preplašio propagande pravoslavlja, on će se bit preplašio njemačko-talijansko-ruskoga saveza, toga trojstva rimskoj crkvi protivničkih vlasti, njega će boliti, da je osamljena najstarija kći katoličke crkve Francezka, da su potlačeni toliki vjerni sinci crkve kao Poljaci, Irce itd., te svi ovi motivi djeluju na to, da te papa nezauzme za oslobodjenje slavenskoga izтока izpod divljači turske onako gorljivo, kako su se zauzimali od vijkada rimske pape. Zatim nevalja smetnuti s uma, da poljački i magjarski biskupi oblagaše u ovom pravcu i papu i rimsku kuriju, da magjarska strasti poslovično lahkoumje poljačko prevariše papu o pravom stanju stvari, te on, ne da bi bio za vlast Turske, što bi najljude bilo uztvrditi, nego s oportunitete i od straha izpred pravoslavne propagande neželi možda, da se u današnjih okolnostih rešava pitanje iztočnoga kršćanstva.

„Bez da se doticamo častnoga starine, koga visoko štujemo kao čovjeka, a komu smo odani kao katolici i kao kršćani, moramo ipak svečano prosvjedovati proti onomu zlokobnomu

me ljubiti in milovati ubogo stvar, človek imenovano, kot jo ljubite in milujete vi. Povem vam naprej, da bode vaša naloga težavna, a podoba je, da ste polni zaupanja.

„Kaj vi črtite svet?“ vprašala je Jerica naravnost in kratko.

„Skoro,“ odvrnil je gospod Filip.

„Tudi jaz sem ga črtila nekdaj,“ rekla je Jerica vsa zamišljena.

„In ga bode te morebiti zopet črtili.“

„Ne to bi bilo nemogoče; predober rednik je bil svojej zapuščeni siroti; sedaj ga ljubim presrečno.“

„Kaj so vam bili dobri?“ vprašal je nagloma. „Ali so brezsrčni tujci zaslužili ljubezen katero blezo čutite za nje?“

„Brezsrčni tujci!“ vskliknila je Jerica in solze so jej zalile oči. „O, častiti gospodine! želela bi, da bi bili poznali mojega strijca Truemana in Emiljo, blago slepo Emiljo! Zarad njih bi vi bolje sodili o svetu.“

(Dalje prih.)

tajnomu uplivu, koj hoće danas toliko milijuna gorljivih slavenskih katolika isto onako otudjiti rimskoj crkvi, kao što je nekoč bezrazložnost i strast španjolskih i francezkih fanatika i jezuvita otudjila možda toliko drugih milijuna, koji su danas izgubljeni za crkvu katoličku. Poljaci i Magjari, a o tih se poglavito radi, nisu vrela, gdje može rimska kurija crpiti istinu o kršćanskom iztoku o Slavenih i o Ruskoj. Bog prostio Ruskoj i njezinu zasukanomu pravoslavju sva ona nedjela, koja je naniela Poljakom i poljskoj katoličkoj crkvi, no uzam redom sve narode i sve vjere, svaka je svoju pobjedu i svoje slavlje okaljala mrzkimi zločinu, te u tom pogledu kriva je samo nesavršenost ljudske naravi, koja liepe kršćanske istine nezna, a bog zna, hoće li ikad znati plemenito, kako valja, shvatiti. Ili zar su Poljaci, ta nesreća Slavenstva, postupali nekoč plemenitije s Rusi? Ljudi čute samo trenutnu nesreću, zaboravljaju pako vrlo lasno na prošlost, a ipak je prošlost ono zrcalo, u kojem čovjek gleda zrcaleće se strasti i zločine čovječanstva, pa neka Poljaci pogledaju u to zrcalo, zagledati će puno uzroka svojoj propasti, koju su dobrim dielom sami zakrivali.

No patnje Poljaka bleda su samo sjena onim mukam i nevoljam, koje od divljega Turčina podnosi kršćanstvo izтока. Rus eto sadje na iztok, da izbavi to kršćanstvo i slavenstvo turskoga jarma. Slaveni jednodušno pozdravljaju tu velikodušnu Rusku, te joj iz dna duše žele pobjedu islavlje. Rimski biskup i sveti otac sam imali znati, da i katoličko svećenstvo Hrvatske, Kranjske, pa i ostalih slavenskih zemalja, koliko je god odano Rimu, u tom se slaže s ostalim narodom, da Rusi, idući kršćane i Slavena oslobadja jarma, vrše najplemenitije djelo, što ga može ikoja na svijetu vlast izvršiti. Ali kako će za boga rimska kurija saznati pravo stanje stvari, ako pita Poljake za savjet o Rusih ili Magjara za savjet o Jugoslavljanima? Neće li na osnovu tih savjeta izaci onakova politička, Slavenom nepovoljna alokucija, kakovu izreče papa rečenoj savojskoj deputaciji? Nemora li ona uzrujati sve hrvatske patrijote i katolike, koji se bez potrebe a samo s političkog oportuniteta smučuju u pravoj vjeri, uzrujavaju u dno svoje savjesti? Što da u tom slučaju učini onaj gorljivi katolički svećenik, koj do sad postajano branio prava crkve i naroda, načelo kršćanstva i načelo vlastite narodnosti? Ovaj će se napokon i pokoriti, al hrvatski svetovnjak reći će s O' Connelom: „Teologije iz Rima koliko hoćete, ali politike nikakve, navlastito ne politike, providjene turkofilskimi željami braće Magjara i Poljaka.“

Naš „Slovenec“ pa enako, kakor „Vaterland“, zagovarja papeža, češ, da tudi nij za Turke. On pravi: „Krivičnega ravnanja ruske vlade turski Slovani niso zakrivali, sv. oče o teh tudi nič ne govori, zatorej nij uzroka misliti, da bi katoliška cerkev nerada gledala osvobodjenje turskih Slovanov; toliko menj uzroka pa je za nas, slovanske katolike, simpatizirati s Turki. Tudi sv. oče ne pravijo, da simpatizirajo s Turki, oni le opominjo na krivično ravnanje vlade ruske proti katoličnom in se ravno v tem pokažejo nepristranskega oznanovalca resnice, ki vsakemu odkritosrečno pové, kar mu gre.

„Naj se dá Poljakom svoboda nazaj, potem katolicizma Rusom ne bo treba več zatirati. To je vse resnica. Toda v sedanji vojski stoji Rusija na npravnem in pravičnem stališču; za tlačene brate in kristijane suče meč, zato zasluži naše sočutje, s katerim njenim vspehom lahko sledimo, ne da bi postali nezvesti katoliški cerkvi. Ob času revolucije bila je Francozka najhuša sovražnica katoliške cerkve, in sedaj je njena glavna podpora. Tako se zna tudi zgoditi, da postane Rusija še zaslomba in prijateljica katolikom, in potem se bodo tudi izjave sv. očeta o njej predručile; torej se o sovraštvu katoliške cerkve nasproti Slovanom kot takim ne more govoriti. S sedanjo osvojevalno vojsko dela Rusija lep in požrtvovalen čin, kateremu želimo popoln vspeh.

„Da se pa čutimo Slovane, tega nam vera ne prepoveduje; da simpatiziramo s tlačeni kristijani, ki zdihujejo pod turškimi jarmom, čeravno niso katoliki, to nam ukazuje ne samo narodni, ampak obče človeški čut, in tega nam tudi sv. oče ne prepoveduje, ker obračajo se le proti ruski vlasti (sili, vladi) in ker vlada ni narod, in je narod nedolžen pri vladnih činih v absolutnih državah, torej smemo svoje sočutje imeti tudi z ruskim narodom.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. maja.

Iz **Dunaja** se piše „Pester Lloyd“, da misli ministerski predsednik Auersperg kmalu odstopiti od svojega mesta. Potem pa morda pade vse ministerstvo in se utegne zgoditi tudi nekoliko prememba sisteme. Čas bi bil pač.

Grof **Andrassy** je šel za kake deset dni — na odpust. Vsakako budi to k premišljevanju: kako je to, da zdaj?

Vnanje države.

Grof **Šuvalov**, ruski poslanik v Londonu denes zapuša to mesto in gre tudi na odpustno potovanje. Mar Rusija in Anglija nemati uže kaj več govoriti, da tudi ta zdaj odhaja?

Borza v **Peterburgu** je darovala 60.000 rubljev za rusko vojsko. — Ruski car je ogle doval 10. t. m. vojsko v Peterburgu, bil od množice navdušeno pozdravljen in je zahvalil se, da so vojaki vsi v dobrem stanu.

Iz **Turčije** poroča „Agence Russe“, da se more tem menj dolgo ustavljati, ker jej manjka denarja in živeža, in to rodi demoralizacijo. Turški vojaki, celo višji oficirji se udajejo brez boja in pripovedujejo, da ne dobivajo nič plače.

Berlinski oficijozen list „Post“ pravi v članku o avstrijske orijentalne politiki: Glavni zadržek povoljnega rešenja orijentalnega vprašanja je Avstriji same nepripravnost in nevolja, vzeti ono aktivno rolo, ki jej gre. Pruski Nemci Avstriji žele vso zemljo od Adrije do Pontusa. Kako je rekel naš Ribničan? Ko je težek zvrnen voz vzdigoval in ga, vse svetnike na pomaganje poklicavši, na drugo stran vrnil, rekel je: polovico svetnikov naj vas odstopi. Tako tudi mi Avstrijci celo preveč juga nečemo. Sum nas ima, da pruski Nemci potem na — Cislejtanijo špekulirajo.

Kako močno se **Francozka** boji zameriti se Rusiji, in kako vsaka stranka ve ceniti važnost prijateljstva z veliko slovansko rusko državo, to kaže sledeč dogodek: V seji zbornice 8. t. m. bonapartovec Casagnac povedal, da je republikanski časnik „Sentinelle“ izhajajoč v Nancy-ji razžalil ruskega carja. Minister Jules Simon je dejal, da oni članek je nesramnost (infamija), a on, minister protestira, da Casagnac to razžaljenje republikanskej

stranki podtika. Pravosodni minister izjavlja, da je članek grdoben, in da ga je mogel le slab državljani pisati; članek žali vladarja vélicege naroda, s katerim hoče Francozka najbolj prijateljske razmere imeti. Če bode ruski poslanik terjal, bode se naredila dotičnemu uredniku pravda.

Iz **Amerike** se poroča, da so ruske ladije, ki so štacionirane v ameriškanih lukah, dobile ukaz, pripravljene biti, precej plavati proti Evropi.

Dopisi.

Iz Brežic 10. maja [Izv. dop.] Vaš dopis iz „Krškega“ v številu 104 „Slov. Naroda“ je vse razumnike našega mestica brez razlike političnih nazorov nemilo v srca dirnil, tem bolj, ker je dopisnik sam največjo „breztaktnost“ pokazal s tem, da je med drugimi tudi enega najpoštenjših Brežkih meščanov, ki je vse svoje imenovanja vredno premoženje pridobil si z golimi rokami in ki je dozdej med našimi meščani vedno na narodnej strani stal, z grdimi besedami obsul in razžalil dopisnik naših razmer nikakor ne pozna. Moja naloga nij se dalje razburjati s takimi nepoklicanimi prepirljivci, temuč daljni svet naj izvé, da ste si obe politični stranki polagoma vsaj toliko roke podale, da se mejsobno laže občuje, in da tudi pri prihodnjih volitvah, ako ostane prej nam celo protivna stranka „mož“, ne bode nobenih preprirov. Iz tega uzroka javljam dopisniku, da naj mirne ljudi pri nas pri miru pusti in če ima „Geselligkeitsklub“ kaj z našim „Stadtschreiberjem“, naj se med štirimi očmi pobotajo, ker so taki prigodki le malo sposobni in celo nemikavni za javni svet. Iz istega vzroka tudi raje molčim o tako zvanem „Geselligkeitsklub“ gospodu razžaljenemu mesarju pa želim, da take moške klepetulje prezira in ostane tudi za naprej dobitljiv meščan in zvest narodnjak. (Od denes nadalje tedaj od dotičnega dopisnika ne sprejmemo nikacih dopisov več. Ur.)

Iz Dunaja 10. maja. [Izv. dopis.] Znamenit prigodek prigodil se je vsled necega papeževga govora proti Rusom o ruskem preganjanju katolikov v Rusiji, mej tem, ko o turških zverstvih v Bulgariji i drugod proti katolikom, pravoslavnim niti z eno besedico nij omenil. Istinito navdušeni Slavjani so vsled tega prigodka razpaljeni. Papež Pij IX. je govoril zoper Ruse v trenutku, ko so ti na izvršitev velikanskega dela podali se; v strašno borbo proti Turčinu sto in stoletnemu tlačitelju kristijanskih Jugoslovanov, razdiralcu in pogubonoscu evropske kulture, požigalcu, skrunitelju, neslišnemu roparju najlepših evropskih provinc, strahu, ki je nadvladal sto in stoletja ne le našo državo, temveč daljne krajine evropskih in družih držav.

V katerem oziru je ta papeževa obsodba velike važnosti? Bodeta papeževa izjava proti ruskim pravoslavnim imela kakove politične nasledke? Ali je bilo politično od rimske kurije, baš v tem važnem trenutku izjaviti se proti Rusiji, a priori obsoditi uspehe ruskega orožja?

Papež Pij IX. je govoril. Njegovi govori in nazori imajo upliv na katoličane. A njega izjave registrirajo i drugoverci, politikarji veliki in mali; papeža izjave uplivajo prijetno na državnike, kakor jih tudi razpaljujejo in spravljajo v jad. Koj, ko se je oni papežev nagovor izvedel, prinesli so tukajšnji listi celó uvodne članke o govoru ter tolmačili ga v raznem pomenu. Pij IX. je proti Rusom, to-

rej za Turke, so sodili. Da je papež navaljal o ruskih krutostih proti katoličanom ruskim, a ne omenjal turških zverstev, — stavil je papež Turčijo v kulturi nad Rusijo; a papež je v svojem govoru kar naravnost proti vspehu ruskega orožja, proti temu, kar se ima prigoditi vsled ruske zmage nad Azijatom. — Praška „Politik“ prinesla je energičen članek proti papežev izjavi. (Tudi mi smo ga na odločni poziv od strani več naročnikov prenatisknili v zadnjem listu Ur.) Dunajski „Vaterland“ od 9. t. m. jej le površno odgovarja, zagovarja Pija IX.; pri tem pravi da so papeži uže v raznih stoletjih turška zverstva obsojevali, ter molče deducira, da je zdaj bila jedenkrat doba za obsodbo Rusije. Tudi si ne more kaj, da ne bi Čehe razžaljivo imenoval narodne fanatikarje, ki so slepi v razsodbi itd.

Bode-li papeževa obsodba Rusiji škodovala? Mi smo mnenja, da prav čisto nič. Vsi najvikši blagi duhovni so proti Turčiji. Torej direktno ali indirektno za Rusijo. Pač so se uže lansko leto kazali nekoji katoliški posebneži o bosniškem vstanku. So-li imeli upliva, važnosti? Prav nič. Kulturen svet jih je zaničeval. Orožje ustašev imelo je prilično dosti vspeha; Turčija je hitela proti poginu, naj jej je tudi par bosenskih ali kakovih koli katolikov pomagalo. Tudi sedaj zverske Turčije papež ne bode rešil, če prav proti Rusom govori. Razpad Turčije je historičen postulat; zgodovina se maščuje nad narodi brez vsakake moralne podlage, brez naleta h kulturi, vedno v barbarske obleki.

Mnogo bi se še dalo pisati o posledicah papeževga govora proti Rusom. A dovolj jih je! To pak je uže davno konstatirano, da smo Slovenci od prvega do zadnjega za rusko zmago; da Slovenci molijo v cerkvah za rusko orožje, da se bile uže celo procesije za zmago Jugoslovanov proti Turški. Papežev govor proti Rusiji nam sicer verskega čuta, verskih prepričanj ne bode vzel, ali nekoliko dvomov nam je prišlo na um, ka se more v tako eminentno človekoljubnej vojski, koje konečna zmaga bode sigurno tudi na korist kristijanstvu, kako se more čez vse vzvišen Pij IX. zoper Ruse navduševati, torej indirektno Turčiji priznavati! Tu se vojskuje križ proti polumesecu, kultura zoper barbarstvo, Slavjanstvo proti azijatske zverjadi, ki, kar je seveda sramota v tako kulturnem stoletju, kot je to naše, zasluži le vržena biti iz — Evrope.

P.

Domače stvari.

— (Ljubljana in nadvojvoda Albreht.) V petek po poludne so šli narodni udje ljubljanskega občinskega odbora gg. Potočnik, Horak, Petričič, dr. K. Bleiweis, Klun, Jurčič, Regali, Goršič k ljubljanskemu županu s prošnjo in pozivom, naj bi tudi naše mesto sprejelo slavnega nadvojvoda Albrehta, ki prihodnji teden v Ljubljano pride, tako, kakor so ga hrvatske občine sprejemale, zlasti pa Zagreb. Župan je dejal, da mora z vlado in z družimi odborniki v zvezo in dogovor stopiti, potem bode odgovoril. Govornik imenovane narodne deputacije, starosta občinskih svetovalcev, g. stavbeni svetovalec Potočnik je na to odgovorjal, da so navzočni udje občinskega zastopa s prepričanjem do župana kranskega glavnega mesta prišli, da se nikdo ne bode ustavljal prvega princa vladajoče habsburške hiše počas-

titi, ne le samo zato, ker je pri vseh narodih naša monarhija jako priljubljena, temuč tudi zato, ker je letos njegov 50letni jubilej in ljubljansko mesto nij prilike imelo dozdati počastiti ga. Zdi se nam, dejal je, da je to stvar ljubljanskega meščanstva in prebivalstva. — Do sedaj, ko to v tisk dajemo (popoldne soto) ne znamo še, kaj bode župan po dogovoru z drugimi na to odgovoril. Vsakako pa bomo nadvojvodo Albrehta v Ljubljani pozdravili.

— („Národna tiskarna.“) Gospodje pregledniki, kateri so dobili od občnega zbora národne tiskarne zaupni nalog, pregledati račune za l. 1876, so šlepe računov, katere je predložil knjigovodja g. Hofman in njih podloge v podrobnosti preiskali, in se prepričali o popolnej pravilnosti ter o reelnem trgovškem vknjiženju aktiv in pasiv, ter so to le poročilo dali: V sled dotičnega izkaza dohodkov s 31. dec. 1876 kažejo se vsi dohodki vkup 22.905 gold. 16 kr.; vsi stroški pa 20.123 gld. 50 kr. kombinando preostanka torej za 2781 gld. 66 kr. Odpisi po pravilih za 1876 znašajo 1805 gld. 51 kr., torej čisti znesek s 31. dec. 1876 l. 976 gld. 15 kr.

— („Slovenski Narod“) je bil zopet včeraj konfisciran in sicer zaradi dopisa iz Gorice, kateremu mi nikakor nijsmo mogli poznati ni slutiti, da bi g. državnemu pravdniku ne dopadal. Mi pazimo, kolikor je mogoče, ali — osoda slovanskega časopisja. . . .

— († Viktor Bučar.) Tu obče znani ljubljanski trgovec, Viktor Bučar, vseskozi značajan in reelan mož, vedno zvest patrijot in podpornik Slovenstva, je včeraj nanagloma umrl. Bodi mu zemljica lahka!

— (Z Viča.) Na praznik vnebohoda 5. maja je g. Franc Drenik lastnoročno v občinski pisarnici razdelil 150 gld. — kot čisti donek dobrodejnega sokolskega večera v čitalnici dne 1. maja — mej pogorelce na Viču. Darila je prejelo 11 posestnikov in 4 posli. V imenu teh in v imenu občinskega zastopa izrekam iskreno zahvalo sl. društvu Sokolu za sočutje in zdatno podporo. Anton Knez, župan.

— (V spomin ranjega Miroslava Vilharja) bo v nedeljo na Kalcu, v rojstvenem gradu pesnika beseda. Sodelovali bodo pri tej besedi mnogi diletantje in diletantinke iz Pivke, pevski del programa pa je prevzel Goriški „Slavec“. — Slavnost obeča biti prav lepa in močno obiskana, ker pojdejo tudi gostje lahko s to potjo ogledat slovečo postonjsko jamo. — Natančni program omenjene slavnosti priobči se še.

— (Premeščenja in imenovanja.) Adjunkt g. Vilh. Martinak je imenovan za sodnika v Logatec; adj. g. Jurij Strucelj za sodnika v Ilirsko Bistrico. — Adj. g. Ferd. Starè pride iz Kranja v enakej lastnosti k dež. sodniji v Ljubljano. Avskultant g. Fr. Trenč je imenovan za sodnijskega adjunkta v Metliko.

— (Tatvine.) G. kanoniku V. je nekdo ukrad 100 gold. iz miznice. Tatu je policija kmalu dobila v osobi nekega gimnazijca; tat je imel pri sebi še 40 gold. — V sredo po noči pa je nek človek dal zakleniti se v stolno cerkev in je oropal po noči puščico, v katero se deva milodare. Ko je svoj plen, baje kakih 15 do 20 gld. imel, je odtrgal pri cerkvenih vratih ključavnico in jo je popihal. Tega policija nij še dobila.

— (Znamenje časa.) Iz Gorice se nam piše: Danes je došel sem nadvojvoda Wilhelm inšpicirat artilerijo in vojaštvo.

— (Grozovito smrt) je storil minulo soboto 18 letni mladenič, nečak fabrikanta zveplenk Lephersa v Gorici. Delal je, tako se nam piše — neko kemično poskušnjo s klorokislim kalijem, a mešanje se mu vname in ubozemu mladeniču trébuch raznese. V malih trenotkih zdihnil je dušo.

— (Politična pravda.) Krčmar H. Mošet, ki je bil tožen, da je zoper vlado govoril, zagovarjal se je 8. t. m. pred porotniki v Celji in bil z 11 glasi proti 1 nekrivega izpoznan.

— (Nesreča.) V Loki je pri necem usnarji zgrabilo gnalno vreteno stop za mlenje čresla, delavca vlovilo in mu vrat zlomilo, da je umrl.

— (Star rekrut.) Nek kmetšk fant z Gorenjskega je bil l. 1848 potrjen, pa je takoj pobegnil. Potem so ga vjeli in tekkel je za kazen štirikrat „po gasi.“ Ko se je v bolnišnici sezdravil, ušel je kmalu zopet in od istega časa živel po gorenjskih gorah mej Kranjskim in Koroškim do letos, to je, celih 29 let in je zdaj star 53 let. Živil se je od želišč in nabiral je smolo in druge take reči, za katere je kak novcu tu pa tam dobil. Stanoval je v luknjah ali pa si je z vej kako zavetje naredil. Govoril je le redkokrat, k večjemu s kakim pastirjem ali drvarjem. Sicer ga nij nobena živa duša videla celih 29 let. Vsi njegovi so mislili, da je uže zdavnaj mrtev. Ko se je pa tega življenja le naveličal in si na stare dni želel priti v človeško družbo nazaj, oglasil se je sam kot ubežnik pri vojnej sodniji v Ljubljani, katera je 53 let stara, vpoggenega rekruta sè sivo glavo obsodila na 8 mesecev zapora. Pred sodnijo so bili za priče poklicani njegovi sorodniki, ki so ga na zadnje vendar kot pravega izpoznali.

A. B. C.

10. maja:

Evropa Tschitsch iz Dunaja. — Fischer iz Gradca. — Sleschan iz Dunaja. — Pri Slonu: Goldener iz Dunaja. — Schwarz iz Zagorja. — Perz iz Grada. — Geschwandner iz Gorice. Pri Walli: pl. Catineli iz Dunaja.

Dunajska borza 12. maja.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	58 gld. 05 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	63 " 85 "
Zlata renta	70 " 40 "
1860 drž. posojilo	106 " 75 "
Akcije národne banke	768 " — "
Kreditne akcije	134 " 80 "
London	129 " 40 "
Napol.	10 " 35 "
C. k. cekini	6 " 14 "
Srebro	113 " 30 "
Državne marke	63 " 60 "

„Gospodični“, (120)

katera se zabava s pisanjem anonimnih listnic, se gorko priporoča za poduk v pravopisji slovenskega slovniča. A. B. in P. T.

sem bolnim moč in zdravje brez leka

in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze, nadohu, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprejavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glave, imenje v ušesih, slabosti in blavanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shušanje, bledično in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenke in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda,

Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castelnau, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih sob, se razposiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih ozdravi vaa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grizi, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sealni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i t. d. — Najbolje in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsni boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogobrojenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletno i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezn, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vs. stransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpert, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je v sled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih bolezn, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na soni, ko pri zdravilih.

V plehaših puščah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold. 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuits v puščah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gld. 48 tas 4 gld. 50 kr., v prahu na 120 tas 10 gld.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnah in specijalnih trgovcih tudi razposilja dujaška hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetkih. V Ljubljani Ed. Fahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodanu, v Celovcu pri lekarju Birnacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (97)

Naznanilo.

Usojam se naznanjati, da sem gostilnico

„pri vrtnarji“ (zum Gärtner),

tik nunske cerkve prevzel, in da bodem sl. občinstvu ustrezal z izvrstno štajersko pivo (Güster Bier aus Leoben) in z izvrstnim vinom iz krškega okraja (Raka).

Tudi se dobi dobri zajutrek, kosilo opoldne in dobra večerja, vse po najnižji ceni.

Na prijaznem, zračnem vrtu gostilnice je tudi

kegljišče.

Sl. občinstvo vabim, da se mnogobrojno udeleži.

(112—3) A. Gruber.

Obznanilo.

Kdor se hoče pečati s pobiranjem črešnjevih pecljev, bezgovim cvetjem, cvetjem rudečega poljskega maka, papežev sveče, lapuha, arnike, dalje s perjem zobnika, volčje jagode, čmerike, poprove mete itd., in si hoče pri tem kaj zaslužiti, naj se obrne na

Ivana Schautzerja,

v Vordernbergu na zgornjem Štajerskem.

Tudi kokoši čistega laškega plemena zgornji kupuje. (113—2)

Vsega zdravilstva dr.

Josip Derč,

dozdaj asistent in sekundar na porodniškem oddelku ljubljanske bolnice, si usoja naznanjati, da stanuje od 10. maja naprej na sv. Petra cesti št. 6, pri tleh na levo, in da ordinira od 8. do 10. ure zjutraj. Ubogim zastoj; v ženskih boleznih pa od 3. do 4. ure popoldne. (114—2)

V Ljubljani, 9. maja 1877.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne.“